

Глава 4: Всевиждащото око

Докато в „окото на битието“ ври и кипи, в окото на бурята мир и тишина цари. Егото е изключително наблюдателно. То вижда всичко, помни всичко и знае всичко. То е, което управлява Подсъзнанието и възприема енергиите, изпращани от Свръхсъзнанието, за да осъществяваме Съзнателният си Живот на Земята. Егото е „приемникът“ на нашите дарби и то е, което ни кара да развиваме и реализираме нашият талантлив потенциал. Склонността към двойственост на Егото може да ни накара да **изневерим на себе си**, тласкайки ни към необузданите пориви на Душата, или заключвайки Духовните ни стремежи в **клетката на гордостта**, изкована от амбицията за материално или ментално превъзходство. Егото изпитва нуждата да бъде „Значимо“. **Страхът от чувството за малоценност**, може да го накара да постига целите си, като ловко използва слабостите на другите, подчинявайки ги на волята си, чрез манипулативни действия. (сmp.13,36-38,99,108,111,112,116-117,144,159,184) **Стремежът му за надмощие** не допуска другите да се сдобиват и да притежават повече от него. То умее да прикрива този си стремеж, като следи за справедливото разпределение на благата, защото знае, че само **чрез другите може да получи „Значимостта“ си**. Но прикрито зад любезност и сърдечност, винаги задържа по-голямата част от порцията за себе си.

В името на това да запази честта и достойнството си, Егото е в състояние да ни накара да правим не дотам честни и достойни неща, които уж не осъзнаваме или сме склонни бързо да забравим. В такива моменти Егото е способно да заглуши гласа на Съвестта ни със фалшив Морал, който сякаш „онемява“ в присъствието на Истината. За беда на Егото, Истината рядко му спестява подробностите. Когато някой прозре в истинските намерения на Егото, то става **гневно, нападателно и отмъстително**. Стремежът му към надмощие се превръща във всепояждащ огън, който в крайна сметка поглъща и клона на който седи. Гневът и разрушителната страст заслепяват зрението му и го оставят невиждащо за собственото си падение. Такива прояви на Егото, буквално изгарят крилата на „Пеперудата на късмета“. Интуицията се превръща в **разрушителна мнителност**, която разяжда стомаха и кара сърцето да се „вкамнява“ под въздействието на покачващия се холестерол и сковащата кръвоносните съдове атеросклероза. Първоначално, „Дървото на Живота“ разцъфва под лъчите на силната воля, но жаждата за власт пресушава соковете му с **отровите на токсичната жлъчка**. (сmp.20,31,37,39,48,102,106,111,114,115-117,123,133,137,160,173,177,189,190,192)

А колко прекрасен би бил Светът за критичното Его, ако би свалило пердето на егоистичният си страх, за да остави лъчите на Светлината свободно да проникват в зениците на „Всевиждащото му око“. Ако оставим Светлината и Любовта да протичат свободно през живота и във вените ни, тогава ще сме изпълнени с енергиите, здравето и радостта, с които пълноценно да обменяме благата с другите и да черпим направо от източника на Изобилието. *Светлината и Любовта са лек за Жлъчката и Егото.* (сmp.59,131-133)